

Personalia

Navn: Ørnulf Axel Elseth
 Adresse: Kalvedalsvn. 47, 5018 Bergen
 Født: 15.10.1952
 Sivil status: Gift

Utdanning

1971 Realartium ved Sarpsborg gymnas
 1976 II Menighetsfakultetet, Oslo: cand.theol.
 1977 II Menighetsfakultetet, Oslo: praktisk teologiske eksamen
 1976 Studier ved Augustana Hochschule, Neuendettelsau
 1985 Studieprosjekt "Missionarische Doppelstrategie VELKD"
 2002 Studieprosjekt "Medarbeidersamtalen som ledelsesverktøy"
 1977 Ordinert av biskop Andreas Aarflot

Arbeidspraksis

1978 Marineprest i Horten
 1979-1986 Sokneprest i Varteig, Borg bispedømme
 1987-1992 Stiftskapellan I/ rådgiver for Borg biskop
 1993-2001 Generalsekretær i Norges KFUK/M
 2001- Domprost i Bergen

Tillitsverv og engasjement

1981-1993 oppnevnt av Fylkesmannen i Østfold som medlem av Den reisende kontrollkomisjon for psykisk helsevern i Østfold
 1984-1986 medlem av Borg stiftsstyre, Den norske kirkes Presteforening
 1987-1995 medlem (fra 1989 leder) av Kirkens Undervisningsråd
 1989-1992 tillitsmann og talsmann for stiftskapellanene
 1993-1995 medlem av styret for OF (fra 1994-1995 leder)
 1995-2004 medlem av Forstanderskapet på MF (varaordfører 1998-2001)
 1999-2001 medlem av kommunestyret i Ås kommune
 1999-2001 medlem av hovedutvalget for Oppvekst og kultur i Ås kommune
 1995-2001 medlem av Representantskapet Bibelselskapet
 2002- medlem av Representantskapet Norges Kristne Råd
 2002- styremedlem hovedstyret Bergen Diakonissehjem (herunder også medlem av styrene for Haraldsplass Diakonale Sykehus, Garnestangen ungdomshjem og Sykepleiehøgskolen Bergen Diakonissehjem)
 2003- styreleder for Domkirkehjemmet, Bergen

Teologisk arbeid

For Kirkerådet og menighetsskolene: Kristne grunnbegreper
 For Kirkerådet og NKS (sammen med Paul Leer Salvesen) "Kristen tro i dag" – en troslære for voksne.
 For Verbum bidragsyter til "Hverdag – søndag – hverdag"

Domprost i Bergen Domprosti Ørnulf Axel Elseth

1. Hva er etter din oppfatning kirkens hovedutfordring i dagens og morgendagens Norge.

Jeg har en ledende visjon for min tjeneste som samtidig gir et svar på spørsmålet. Min visjon er: Sammen vil vi gjøre Kristus kjent, trodd, elsket og etterfulgt. Gjennom Trosopplæringsreformen har vi som kirke en gylden mulighet nettopp til å virkeliggjøre det overordnede mål om å gjøre Kristus kjent, trodd, elsket og etterfulgt i vår tid. Det er min overbevisning at en klar Kristusvisjon frigjør til liv og glede. Å ha fokus mot Jesus, frigjør plass for det viktigste.

Nøkkelen til om det er mulig å lykkes med en slik visjon, ligger i det første ordet: Sammen. Slik jeg ser det, er medarbeiderskap hovedutfordringen for vår kirke både i dag og de nærmeste årene. Det gjelder for alle de store oppgaver kirken står overfor. Medarbeiderskap fordrer økt samarbeid prestene imellom. Vi må legge til rette for forskjellighet og for en tjeneste der den enkelte får bidra med det han/hun er god på. Samtidig må samarbeid og teamarbeid i langt sterkere grad bli en selvfølgelig del av prestetjenesten. Verdien av dette har jeg de siste 4 år sett på nært hold gjennom mitt arbeid i Bergen Domkirke menighet. Medarbeiderskap fordrer økt samarbeid på tvers av yrkesprofesjoner. Vår tradisjon har i mange år vært at hver yrkesgruppe hadde sitt definerte ansvarsområde. Gjennom nye tjenesteordninger for alle yrkesgrupper er dette nå endret. Samarbeid er både et mål og en tjenesteplikt. I dette ligger det en særlig utfordring til oss som prester når det gjelder å se, verdsette og gi rikelig med rom til andre yrkesgrupper. Medarbeiderskap fordrer at vi våger ungt ansvar. Få ting forfrisker mer enn at nye mennesker slippes til. Ungt ansvar – i forsvarlige porsjoner – er den beste måte å bevare troen på. Og – kanskje det aller viktigste - Medarbeiderskap fordrer at vi legger til rette for frivillig deltakelse på alle plan. Vår kirkes fremtid er helt avhengig av at vi klarer å forløse frivillighet. Det er nødvendig av økonomiske grunner i en tid med knapphet på ressurser. Men minst like mye: Det er et sentralt teologisk anliggende – uansett økonomi – fordi vi alle som kristne er kalt til tjeneste. Noe av det viktigste lønnede medarbeidere gjør, er å utruste og ivareta frivillige medarbeidere.

2. Hva vil du legge mest vekt på for å ivareta biskopens rolle som åndelig leder.

Vi ser tydelig en begynnende renessanse i vår kirke for betydningen av retreat og en åpenhet for å la seg berike av kristen spiritualitet fra våre søsterkirker. Et åpnere økumenisk klima har bidratt til det. Det er bra! Biskopens særlige ansvar som åndelig leder er å kjenne til dette, selv bruke det og legge til rette for at impulser derfra også når bispedømmets medarbeidere.

For å få dette til, er det viktig å ha en klar strategi: Jeg tror på strategisk lederskap gjennom prostene. Gjennom å utnytte de møtepunkter som her allerede finnes mellom biskop, bispedømmekontor og proster – og bygge disse ut – vil biskopen ha et instrument for sitt lederskap i bispedømmet. Biskopen har et særlig ansvar for å følge prostene opp. Jeg tror på strategisk utnyttelse av visitasene. Åndelig lederskap – som alt annet lederskap – fordrer tilstedeværelse. Visitasene gir en gylden mulighet til dette. Et hovedmål for biskop og bispedømmeadministrasjon er å styrke arbeidet lokalt. Min særlige gave opplever jeg å være: Oppmuntringens gave. Jeg ønsker å være en leder som setter mot i medarbeidere. En som peker ut retning og gir tro på at det nytter. Og : jeg tror på ledelse gjennom modellering. Det som er så viktig for deg at du gir tid til det, vil også bli viktig for andre.

3. Hva vil du legge mest vekt på for å skape en diakonal kirke?

Jeg tror slaget om vår kirkes framtid særlig står på 3 områder: En livsnær og engasjerende gudstjeneste. Et levende kristent barne- og ungdomsarbeid. Og en troverdig diakoni.

Diakoni har alltid vært en del av Kirkens liv. For menneskenes skyld – fordi behovene var der. For evangeliets skyld – fordi en troverdig diakoni alltid har vært noe av det viktigste for menneskers forhold til kristen tro. I en tid med inflasjon på ord, vil diakoni og handling være det som gir vårt budskap troverdighet. Det er den diakonale kirke som har framtiden for seg.

Diakoni er primært en måte å leve på. Det handler om hvordan vi møter mennesker. Derfor angår diakonien alle sider ved menighetslivet. Den utfordrer måten vi feirer gudstjeneste på. Hvordan vi driver vårt kristne barne- og ungdomsarbeid. På hvilken måte vi møter mennesker i en kasualiasituasjon. Diakoni handler om hvordan vi formidler evangeliet. Martin Lønnebos ord er dekkende for hva jeg tenker: Den tro som ikke setter spor, kan ikke gå i arv.

I dag gjøres mye godt diakonalt arbeid gjennom flere av våre diakonale organisasjoner. Det er bra, men det er ikke nok. Jeg ønsker en renessanse for menighetsdiakonien. Flere soknediakoner vil synliggjøre dette anliggendet. Diakonene har en nøkkelrolle i å utruste til ulønnet medarbeiderskap, og gjøre diakoni til en selvsagt del av vårt menighetsliv. Det viktigste vi kan gjøre for å skape en handlekraftig diakonal kirke, er at det blir selvsagt for oss å tenke diakonalt.

4. Hva vil du legge mest vekt på i arbeidet med å fremme kirkens rolle som verdibærer i samfunnet?

Kirken som verdibærer handler for meg først og fremst om mennesker. Ikke bestandig de mest kjente. Ikke nødvendigvis biskoper og kirkeledere. Men minst like mye de mange tusen hverdagsmennesker som er kirkens grunnfjell. De som er preget av sin tro på en slik måte at den har formet livet. Kulturarbeid er arbeid som gjør livet rikere for mennesker. Det er innsats som uten store ord taler et tydelig språk om storheten i det å være menneske. Jeg ønsker å gi dette arbeidet verdi og mennesker som utfører det frimodighet.

Et særlig ansvar for biskopen vil være forholdet til det offentlige. Å kunne kommunisere i det offentlige rom. Ha en god dialog med aviser, radio og TV, har etterhvert blitt stadig viktigere. Det utfordrer på en særlig måte til å uttrykke seg enkelt, klart og poengtert.

Vi har i Norge hatt en mer enn 250 år lang tradisjon for et nært samarbeid mellom skole og kirke. Å fornye denne relasjonen i en ny tid – og under endrede forutsetninger – er også et ansvar for biskopen og helt avgjørende for om kirken skal bevare sin rolle som verdibærer i vårt norske samfunn.